

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens dieper ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerig zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belangen-
 tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmondt.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbeid-
derklassen den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
welken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

ADMINISTRATIE:
H. DE
HERCULESSTRAAT
POSTGIRO 224676

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de par-
lementaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

2e de Jaargang No: 19.
November 1933 No: 2.

O P L E V I N G I N A M E R I K A

"The Commercial and Financial Chronicle" schreef in Augustus van het
vorige jaar over de zich permanent verscherpende crisis aan het einde van
een uitermate treurig bericht, de volgende eenvoudige en merkwaardige
zinnen:

"Onze ondernemers kunnen niet meer rendabel produceeren en
produceeren daarom heelemaal niet. Vandaar de groote werkloosheid
Als het president Roosevelt zou gelukken de loonen van de arbeid-
ders te verlagen, dan zou de crisis tot het verleden behooren".

Deze opvatting was reeds gemeengoed van de Amerikaanse ondernemers
woordat zij werd uitgesproken. De totale loonsom is sinds 1929 met meer
dan de helft gedaald; niet alleen door de werkloosheid, maar ook door de
enorme loonsverlagingen, die in alle industrien toegepast zijn. De op-
merkingen van de "Financial Chronicle" zijn dus uitdrukking van het feit,
dat de reeds plaats gehad hebbende loonsverlagingen, niet voldoende waren
om het bedrijfsleven weer op gang te brengen.

Dit alles behoort echter reeds weer tot het verleden. Roosevelt
heeft een geheel andere opvatting. Volgens hem kan een nieuwe welvaart
slechts door loonsverhogingen en verkorten van de arbeidstijd bereikt
worden. Door deze gedachte en drie radiotoespraken gelukte het Roosevelt
niet alleen de harten van de massa te veroveren, (hetgeen opzichzelf
reeds een opleving in de fotografie meebracht, want in iedere kroeg is
zijn portret te vinden) maar ook de hoofden van de ondernemers, die hij
overtuigde van de juistheid van zijn sociale ideeën.

Het programma van Roosevelt is niet nieuw. Vroeger echter werden
propagandisten voor de verkorting van de arbeidstijd en voor hooger loonen
gelynch, in de gevangenis gezet of gedeporteerd; thans behoort dit alles
tot de goede toon, en geldt als een dienst aan het land bewezen met een
diploma als belooning.

De ondernemers, die voorheen slechts na verdere loonsverlagingen het
bedrijf door wilden laten werken, betuigen thans Roosevelt hun bijval, en
wedijveren in het doorvoeren van de "nieuwe spelregels", een slagwoord,
waarin het programma van Roosevelt is samengevat.

Wat is er gebodert? Werpt de propaganda voor het socialisme van Upton Sinclair onder de millionaire vruchten af? Is Roosevelt in 't re-
nijn lid van de socialistische partij? Wil hij de I.W.W. versterken?
Niets van dit alles; Roosevelt is slechts de uitvoerder van wat hij als
"het gezonde menschenverstand" betitelt. De "democratische dictatuur
van Roosevelt" is de dictatuur van het gezonde menschenverstand, dat
dit alle maatregelen en uit de taal van het nieuwe bewind spreekt. Laat
ons slechts de eenvoudige waarheden aanhooren, die Hugh S. Johnson, die
voor Roosevelt is, wat Dr. Ley is voor Hitler, dagelijks met een vriende-
lijk gezicht ten beste geeft. In een persinterview op de 25 ste Juli '33
luidt het b.v.:

"De oorzaak van de crisis ligt hierin, dat van de winst te
veel voor de bouw van nieuwe fabrieken en te weinig voor de con-
sumptie van de arbeiders wordt besteed. De koopkracht moet beter
worden verdeeld. Ongeveer zoe, dat iedere Amerikaan voor een
halve dollar eieren en spek voor zijn onthijt kan verteren. Meer
kan een ondernemer ook niet eten, zonder zijn gezondheid te bena-
deelen."

Dat is taal, die een ieder verstaat. Die uit het hart is gegrepen,
ofschoon sceptici hierin een stap terug zien, want Hoover had niet alleen
eieren en spek, maar een ledere Amerikaan een kip in de pan beloofd.

Het programma van Roosevelt is inderdaad zoe eenvoudig, dat het
mogelijk te verklaren is, dat hij zoveel professoren, met een behoorlijk
salaris, in zijn kabinet noodig heeft.

Zitten we echter de grammofoonplaat op, die de laatste historische
redevoering van Roosevelt op 25 Juli '33 weergeeft. De nieuwe Lincoln
spreekt:

"De lage prijzen van de landbouwprodukten en het enorme werk-
loosheidsleger zijn de grootste hindernissen op de weg naar nieuwe
welvaart. Deze factoren hebben de helft van onze koopkracht vern-
ietigd. De wetten, die heden in werking treden, zullen weer
normale toestanden in 't leven roepen. De wet voor de landbouw
is zoe gebaseerd, dat de koopkracht van bijna de helft van ons
volk afhankelijk is van de prijzen die de agrarische produkten
opbrengen. Deze prijzen moeten stijgen. Ze zijn zoe laag,
dat wij te veel geproduceerd hebben. Daarom moeten wij minder
produceeren, teneinde de koopkracht van de landbouw weer te ver-
beteren. Met staatshulp moeten onze boeren een gemeenschappelijke
weg vinden, die tot vermindering van de bodemopbrengst leidt.

Een zelfde samenwerking is voor de industrie nodig. Hier moet
de koopkracht van de arbeiders verhoogd worden; verder moeten wij
de arbeidstijd zoodanig beperken, dat de werklozen weer te werk
kunnen worden gesteld. De arbeiders moeten in staat zijn, de
door hen vervaardigde produkten terug te kopen. De zelfzucht
van de ondernemers moet worden opzijgezet en de concurrentie door
samenwerking vervangen. De zelfstandige concurrentiepolitiek is
verantwoordelijk voor de economische hel van de laatste vier jaren.

Lage loonen en lange arbeidstijd in het bedrijf van een existien-
sione ondernemers, dwongen ook alle andere ondernemers, uit over-
wegingen van zelfbehoud, de zelfde destructieve maatregelen te
nemen.

Als echter alle ondernemers, in iedere tak van industrie, de
arbeiders gelijke loonen betalen en gelijke arbeidstijden velden,
dan zullen deze maatregelen de ondernemers niet schaden. Dit is
de kern van ons herstelprogramma, waarmede we thans beginnen."

Door de macht van de Rode strijd de adde der zelfzucht in de bezem
der ondernemers, en in de thans in Amerika zoe geliefde bloesrijke stijl
te spreken, de ondernemers keerden tot zichzelf, ze lieten de couranten
volrijke, pakkende opschrifter drukker, die senleiding geven, om vooral
de ondersteuning van de werklozen te verlaten.

"300 000 arbeiders in de autoindustrie ontvangen 15% loons-
verhoging!" - "33.3% loonsverhoging voor de arbeiders in de
kleinindustrie!" - "Doelvoering van de 38 urenweek!" - "40 uren
in de textielindustrie!" - enz. enz.

Sijfers, namen, plannen, daden, telegrammen, cvatie, serediploma's;
een eenheidsfront van kauwrummi tot staal, om de nieuwe walvaart te
dwinger, door samenwerking, door hooge loonen, hoore prijzen, korte ar-
beidstijd en natuurlijk door de eenheid van het volk en door vaderland-
liefde. De algemene overtuiging is, dat dit het begin van einde van de
crisis is.

Tot nu toe heeft het bewind van Roosevelt echter, voor wat betreft de
toestand van de arbeidersklasse, aan de scherpte van de crisis niets kun-
nen veranderen. Wel zijn er oploep arbeiders aansenomen en de loonen
verhoogd, wel zijn de prijzen gestegen, maar tegelijkertijd kolleerde men
het ontslaan van duizende ambtenaren uit de staats- en gemeente bedrijven,
het ontslag van onderwijzers personeel en gedeeltelijke sluiting van
de scholen, vermindering van de ontsluiting der werklozen, zoodat het
huidige massa enthousiasme zijn enige basis in de hoop op de toekomst
vindt. De tegenwoordige toestand laat niets over, dan het "beloof in
Roosevelt" als het zaaij, wel zal opknappen.

De in 1929 zoe plotseling afgebroken welvaartperiode, had bij de
Amerikaansche arbeiders en kleinburgers verwachtingen opgewekt, waarvan het
prijzen van veelal zeer pijnlijk was. Lang hebben zij de oogen gesloten
voor de crisis, daar deze niet alleen de winst, maar ook hun verwachtingen
vernietigde. De crisis zal een zoe maanden duren, was niet alleen het
argument van Hoover, het was de algemene overtuiging, aansenien het aller
wensch was, Men wachte op

De machinale productie heeft het vermogen van de arbeiders om geduld
te oefenen enorm ontwikkeld. Dergene, die twaalf uur aan de loepende band
kan staan, kan ook zeer lang op het ontslaan van de conjunctuur wachten.

Daekt men eerst dat de crisis niet lang zou duren, spoedig was men van
rekening, dat de crisis toch niet zowat duren kan. En hoe langer zij
duurt, hoe te vichter komt men bij de nieuwe walvaart.

Door de verkiezing van Roosevelt werden geheel nieuwe verwachtingen
opgewekt. Vanzelfsprekend stond men een bepaalde tijd toe, hetgeen
volgens het "gezonde menschenverstand" behoorlijk is. Men wachte met
spanning en wel dus te meer, omdat sedert Lincoln nog geen recessie
de arbeiders zoe zoeu verwant was, als deze. Het zeldzame handigheid
en bewonderenswaardige intensiteit werd de grote bluf van Roosevelt

opgebouwd, een massahysterie werd door middel van de pers, bioscoop, radio, enz. ingeënt, zooals men dat anders alleen in tijd van oorlog in elkander pleegt te zetten. Alle wetten en maatregelen, in werkelijkheid tegen de belangen van de arbeiders gericht, werden zoodanig opgediend, dat zij enorme bijval ontketenden, waartegen het enthousiasme opdediend, dat het opheffen van het drakverbod voor bier had opgewekt, verbleekte. Het woord is oogenschijnlijk toch sterker dan de daad, vergif kan ook smakelijk gemaakt worden, en men kan zelfs massa's voor een "socialisme" winnen, welks programma, zooals Marx het eens uitdrukte, hierin bestaat: "gevangenis voor de arbeiders, in 't belang van de arbeiders op te richten."

Iets dergelijks is ook het "socialisme" van Roosevelt, en daarom betoogt dan ook Jay Franklin ter geruststelling van zijn kleinburgelijke lezers, midden Juli in de "Liberty", dat: "aan de nieuwe maatregelen dit principe ten grondslag ligt; zwemmen, wie zwemmen kan, en wie niet kan zwemmen, gaat onder. Getrouw blijven, en met communisme niets te maken hebben."

De nieuwe agrarische en industriële wetten moeten in onderling verband gezien worden. Beiden werden - en zijn slechts mogelijk door inflatie (depreciatie van de dollar). Hetgeen niets anders beteekent, dan een poging om de steeds grooter wordende ellende der massa's, die door de inflatie nog versagerd wordt, tot basis te nemen voor een nieuwe kunstmatige opleving.

Oppervlakkig beschouwd, komen de pogingen om de landbouw weer te doen opleven, daadwerkelijk tot uitdrukking in het langgewenschte aantrekken van de prijzen der landbouwproducten. Vergelijken met de laagste stand van 1933 waren zij begin Juli met 41,1% gestegen. Verder wordt de meer planmatige vernietiging van katoen en alle graansoorten als een vooruitgang verheerlijkt. De depreciatie van de dollar verlichtte de schulden - en hypotheeklasten. De boerenonlusten, die intusschen gevaarlijke vormen hadden aangenomen, kwamen hierdoor tot stilstand. Zoo rechtvaardigde men de klassenvrede voor een verdere, zij het ook korte periode, door het gratis middel van de inflatie. De nieuwe pogingen op agrarisch gebied staan in nauw verband met het werklozenvraagstuk en de vermindering van de productiekosten door de oprichting van een uit werklozen gerecrueteerde armee, van die in de landbouw verplicht wordt dwangarbeid te verrichten, en de beweging "terug naar het land" 250 000 werklozen met een daagsel van één dollar, waarvan nog tweederden voor onderhoud van hun familie door de armenzorg wordt afgetrokken, verminderen niet alleen de ondersteuningskosten, maar scheppen gelijktijdig de kern van de toekomstige fascistische banden, of 't gedruild kanonnenvoer voor de komende oorlog.

De "terug naar het land beweging", door Babbitts de nieuwe revolutie genoemd, is niet anders dan de verwezenlijking (echter alleen op papier) van één van de vele ideeën van Ford.

De in zwang zijnde theorie, door hooge prijzen de crisis te overwinnen, wordt wat het opvoeren der prijzen betreft, door inflatie en door het heffen van indirecte belastingen verwezenlijkt. Al deze maatregelen drukken in de eerste plaats op de arbeiders, maar hebben geen blijvende verbetering van het bedrijfsleven ten gevolge.

In de praktijk tracht men een opleving te bewerken door variëring van de productiekosten, d.w.z. van dat gedeelte der productiekosten, dat in de vorm van arbeidsloon wordt betaald. Loonverlagingen, inflatie en verhoging van de prijzen der directe levensbehoeften zijn alle een feit, van een opleving is echter geen sprake.

De regering is door de economische nood gedwongen, allerlei maatregelen door te voeren, die prijsstijging teweegbrengen. Voor de arbeidersklasse wordt dit hapje smakelijk gemaakt door de phrase "kxxx" hogere prijzen beteekenen welvaart. Het oortuigingsverschijnsel van oplopende prijzen kunstmatig invoeren, zal, zoo zeggen de wijze economen, herstel tengevolge hebben.

Het stijgen der goederenprijzen in een periode van oplopende en verhoogde productiviteit heeft heel andere oorzaken. De voorraden zijn verdwenen, het accumulatieproces zuigt alle beschikbare goederen op, de kapitalen zoeken voortdurend om belegging in de winstgevendste productie.

De verhoogde goederenvraag heeft prijsstijging tengevolge. De Amerikaanse regering handelt thans als de goochelaar, die eerst de kip uit de hooge hoed tovert, en haar daarna laten laten liggen. Bedrijvigheid en hogere prijzen gaan samen, - hoe het verband der dingen is, is geheel zonder belang. De arbeiders moeten de hogere prijzen in, en de welvaart komt vanzelf. De arbeiders moeten dit slikken, en dus de pil braaf vergulden met Amerikaanse hurk.

Loonverlagingen, en het omhoog varen der levensmiddelenprijzen door inflatie en indirecte belasting, hebben echter geen grens, op de duur kan men de arbeiders niet langer hun waarde betalen, want loode of verhoogde arbeiderslevensmiddelen geeft winst op. En het verlagen der levensmiddelenprijzen is in tegenspraak met de theorie van hooge prijzen voor landbouwproducten; en dus moet het roedelijk gemaakt worden, de arbeider een loon te geven, waarvan hij niet kan leven en waar hij toch in staat blijft om te arbeiden.

De vindingrijke Ford loost ook dit probleem op. Hij en de hem thans naperende Roosevelt, zijn in de wolkter met het idee, de arbeiders te maken tot halfboeren. Men is van plan gehele industrieën in landelijke omgeving over te brengen, waar het de arbeider te zamen met zijn familie mogelijk zal zijn, naast zijn industriële loonloos, in vrije tijd, zijn eigen levensmiddelen te verbouwen, en de loonloos te versieren. Zo kan theoretisch zelfs het "ideaal" bereikt worden, dat de arbeider op een goeden dag, in staat is geheel met niets te werken.

Dat de grandprijzen, vooral waar industrie zich vastigt, geheel leopen, wordt in de "theorie" geheel over 't hoofd gezien, maar te zien van de dingen, die dergelijke plannetjes meer doen mislukken.

De afvloeiing van de werklozen naar het land, is een terugkeer naar methoden uit de goede oude tijd van de kleinboerenlandbouw, waar door de kosten van ondersteuning werden verhoogd en de belastingdruk vermindert, zoodat de winsten werden verhoogd. Het is idyllisch en looflijk, en toch schrijven heden ernstige tijdschriften, dat de

Hoe deze "planmatige produktie" door sommige kapitaalgroepen wordt opgevat, kan men zien uit een artikel, door de "Chicago Daily Tribune" van 12 Juli '33, gewijd aan de uitschakeling van de konkurrentie:

"De wet van de overwinning van de sterkste probeert men te herzien, en wel om de kwijnende industrieën van ondergang te redden. De oude, ondergaande industrieën, proberen zich ten koste van de nieuwe industrieën een galgenmaal te verschaffen. Van daar hun geestdrift."

Hog iets anders verklaart de bereidwilligheid van een deel der ondernemers, om de maximum arbeidstijd en de minimum loonen te aanvaarden.

De groote industrieën, die met hun enorme gebouwen en geweldig machinepark vast zitten aan de plek waar ze eenmaal zijn opgericht, zagen het wan gunst, hoe de z.g. "sweat-box industrieën" (in oude goedgebouwde gebouwen ondergrachts bedrijven) pas gedurende de crisis opbloeiden en groete extrawinsten maakten. Deze bedrijven, die met een zeer geweldig konstant kapitaal, - het in 't machinepark en de gebouwen stekend kapitaal - werken, verplaatsten hun bedrijven naar die plaatsen, waar de werkloosheid het grootst was, en de grondprijzen zeer laag zijn. Hun arbeiders rekruteerden zij uit de maaste omgeving, waardoor reiskosten uitgespaard worden. Slechts groete gezinnen kogen in aanmerking; hun bestaansmiddelen behoeven niet naar het individuele, maar naar het familieinkomen gemeten te worden. Huisarbeid wordt aan familie gegeven, die tegelijkertijd ondersteuning genieten. De geringste belooning wordt gratis aanvaard, om naast de geringe ondersteuning althans eenig extra inkomen te hebben. De uitbuiting bij deze ondernemingen is ontzettend, en maakt het ondanks de technische achterlijkheid dier bedrijven mogelijk dat ze reuzewinsten maken, die voor de "fatsoenlijke" ondernemers verloren gingen. Indien de nieuwe watten zouden worden doorpayverd zou meteen aan deze "oneerlijke" konkurrentie een einde gemaakt zijn. Met andere woorden, het koncentratieproces van het kapitaal, zou door maatregelen van de staat bevorderd worden.

Het heel gepraat over ophaffing van de konkurrentie is alleen daarom al gezwam, omdat het monopoliekapitaal juist verens zijn "statisch" of zooals Lenin zaid, "rotte" karakter, de konkurrentie zelf meer en meer uitschakeld, en haar op een hogere trap weer te voorschijn te brengen een trap, waar op niet meer de individuele ondernemers in de konkurrentiestrijd tegenover elkander staan, maar de internationale kartels. De met het programma van Roosevelt verbonden officiële ophaffing van de anti-trustwetten, toont overens, dat het Amerikaansche "socialisme" de belangen van het monopoliekapitaal moet dienen. De sterke monopolievorming van het Amerikaansche kapitaal staat voor den deel het overwinnen van de crisis in de weg. Thans zijn maatregelen ter versterking der monopolie's, als het ophaffen der anti-trustwetten, niet anders dan een rem voor het overwinnen van crisis, voortover 1933 maatregelen dreigende kapitaalvernietigingen verhinderen. Toch is de mogelijkheid, zix tot vèrdere kapitaalkoncentratie, die door de ophaffing der anti-trustwetten gegeven wordt, het doel wat de Amerikaansche repaering voor de bezitters moet verwezenlijken. Lan's deze weg is het de in machtige

"grootste misdaad van het kapitaal hierin bestaat, dat het de arbeiders van zijn productiemiddelen berooft."

Alsof produktie van kapitaal zonder vrije arbeider mogelijk zou zijn. Roosevelt wil, met het gezonde menschenverstand, eer dan eerste voorders de hun ontlenen productiemiddelen gedeeltelijk teruggeven, en ziet niet in, dat loonarbeid daarmee de maatschappij niet hijs present te reddon, slechts kunnen bestaan door het feit, dat de arbeider vrij is met dien verstande, dat hij gescheiden van de productiemiddelen, slechts door de verkoop van zijn arbeidskracht, zijn leven kan waarborgen. Ook in asmagogie behaalt Amerika het record.

Heteenine wat Hitler zich, om een een programma te komen, toeigende, was naast het arbeiderseigendón, een verzameling van vergeten idèen en onnoozele gebaren, die echter nog niet muf genoeg waren, omtegen reëping te schermde te zijn. De "Moeder Aardsbeweging" van Roosevelt bewijst, dat copieër ook nog gecopieërd kunnen worden.

De vervanging van oude cla-woorden door nieuwe, was voor de Verg. stater een noodzakelijkheid geworden, dan de tegenstelling tussehen de oude idèen en de nieuwe werkelijkheid te groot was geworden. Verschuilde men zich vroeger achter het typisch-Amerikaansche individualisme, en de prettige mogelijkheid er van huichaker tot president, van schoenpostser tot millionaire op te klimmen, thans spreekt men van staatskapitalisme, planmatige produktie, en maakt het propagande voor de ophaffing van de konkurrentie. Deze nieuwe slag-orde werden door de recepting met dezelfde liefde uitgegeven als het ongetekende papiergeld. Dr. Fugwell, ass. sekretaris bij het departement van landbouw, met o.a. in alle courenten uitlatingen als deze.

"De konkurrentie is overbodig geworden, zangzien wij een doorlopende overproduktie hebben. De produktie mag niet verder uitbreid worden, maar moet op de tegenwoordig hee te gasta-tiliseerd worden. Om het systeem te redden, moet aan de anarchie in het systeem een einde worden gemaakt."

Daar de kapitalistische produktiewijze echter alleen op grond van deze anarchie zich ontwikkelen kan en voortstaan kan, komt er door het systeemloos te verheffen, een nieuw raadsel bij, n.l. hoe het mogelijk is, een systeem te reddon, zender het te hebben. De roep van het stabiele kapitalisme is gelijk aan het spreken van een krankzinnige, daar dit "systeem" slechts door zijn struktuur voortwaarts of ondergaar kan. De opleving met gepaard met uitbreiding van de produktie, blijven deze opleving en uitbreiding uit, dan moet de crisis zich steeds verscherpen, en dit geheel gaat kloopen voor te stellen als planmatige produktie, is de kern van de phrases der gezamenlijk in een dood-slap geraakte burgelijke skenen, de Ford, de Roosevelts en de Hitlers.

De verdere inflatie van de dollar als wapen in de konkurrentiestrijd zullen de anderen of de duur met inflatie van hun eigen valuta's moeten beantwoorden. Voor is exact heeft de inflatie voor de U.S.A. dan iedere waarde verloren. Maar wat er ook geschiedt, de inflatie zelf bewijst, dat het kapitaal slechts nog van de verdere verarming der arbeidersklasse leeft. De poging om de inflatie te controleren, om de dollar te stabiliseren op een niveau van 65-75 cent goudwaarde, kan niet als het einde van de inflatie worden opgevat. Het doel is, het dalen van de dollar regelmatig, zonder schokken te laten verlopen, om de kluf van Roosevelt een langer dierend effect te waarborgen. In de naaste toekomst zal de opleving slechts geringe vorderingen maken. Maar hoe zich de dingen in Amerika ook verder ontwikkelen, zeker is, dat ook in het land van de onbegrensde mogelijkheden, de tijd is aangebroken, dat het met de beroemde "wieland" van de Amerikaanse arbeider is afgelopen.

Vrijwillige bijdragen van 20 - 30 November 1933.: NIETS.

De bezwaarschrift van Amsterdam vindt hij dit nummer de lijst van de GORTER-rechtszaken en uitgaven der S.A.P. die door een misverstand de vorige maal bleef lijken.

NOG STEEDS DE OUDE WEG, van - DE ALLEEN ZALIGMAKENDE PARTIJ

"Om zijn strijd, die internationaal is, te kunnen voeren, moet het proletariaat zich een nieuwe internationaliteit scheppen."

De grondslagen der internationaliteit zijn aangegeven in de "Verklaring der vier organisaties (I.L.O.; S.A.P.; R.S.P.; O.S.P.) op de Parijse conferentie van Augustus 1933."

Uit het ontwerp van de basisverklaring, die basis zal zijn voor de fusie R.S.P. - O.S.P. "de Fakkel" 14 Nov. 1933.

De Socialistische Arbeiders Partij - Duitsland, richtte naar aanleiding van de 12 November verkiezingen in Duitsland, een oproep

"tot alle in Duitsland werkende partijen en groepen met hun buitenlandse vertegenwoordigers, om op deze wijze tot de vorming van een zoo breed mogelijk eenheidsfront bij te dragen."

Dit oproep, die "de Fakkel", orgaan van de O.S.P. afdrukt in haar nummer van 10 November 1933, erkent, dat "onze strijd nog lang en moeilijk zal zijn, en oneindig veel offers zal eischen", om te besluiten:

"Levend uit de bittere ervaringen van het verleden moeten wij in de dagelijksche strijd de nieuwe eenheid van de arbeidersklasse smeden, gedragen door het onszinnig bewustzijn, dat slechts de weg der proletarische revolutie, slechts het instellen van de proletarische dictatuur onder de leiding van een vastgesloten revolutionaire partij, de voorwaarden van de socialistische maatschappij kunnen scheppen."

"Nichts vorwessen und nichts hinzugelernt", even stom gebleven als we waren, waken wij, de Socialistische Arbeiders Partij - Duitsland, alle partijen en groepen in Duitsland, met hun buitenlandse vertegenwoordigers, mitsdien het heele klassbewuste proletariaat op, om "uit de bittere ervaringen van het verleden" NIETS te leeren, en onder ONZE leiding de socialistische maatschappij te scheppen.

WIJ, de S.A.P. hebben gelord, dat de proletarische revolutie is, "HET INSTELLEN VAN DE PROLETARISCHE DIKTATUUR, ONDER DE LEIDING VAN EEN VASTGESLOTEN REVOLUTIONAIRE PARTIJ. Die partij, zijn wij natuurlijk, de S.A.P."

WIJ, de S.A.P. waken het proletariaat op, om uit de bittere ervaringen van het verleden te leeren, dat niet de Nationaal SOCIALISTISCHE partij onder leiding van Hitler, niet de BOLSJEWISTISCHE, onder leiding van Stalin, of de democratisch SOCIALISTISCHE, onder leiding van Ebert en Scheidemann, maar dat het instellen van de proletarische diktatuur onder ONZE leiding de weg is, die het proletariaat moet inslaan.

Komt dus allen tot ons, allen die in 't verleden achter verkeerde leiders aansukkelde, en WIJ zullen.....

De goede leiders hebben in de S.A.P., in de I.L.O., in de R.S.P. en O.S.P. onderdak gezocht en gevonden, en thans ontbroekt alleen nog het alles omvattend "eenheidsfront". Maar er wordt aan gewerkt, "de grondslagen DIER internationale zijn aangegeven."

Zoo modderen ze voort, de leiders, de groote en de klofte, in heftige neijvor op de Hitlers en de Stalins; laat ons het doen, wij kunnen het beter.

Zeker, ons wacht nog een lange en moeilijke strijd, die veel offers zal eischen, maar in die strijd gaat het vooral om het te veroveren inzicht, dat het onmiddellijk doel van die strijd, de vestiging van de diktatuur van het proletariaat, ter verwezenlijking van de kommunistische samenleving, alleen bereikt kan worden, doordat het proletariaat die diktatuur zelf leidt en uitvoert. De raden, als gelijktijdig leiding gevende en uitvoerende instrumenten in handen van de strijdende arbeidersklasse, stempelen de revolutie tot een proletarische.

In de proletarische revolutie bevrijdt het proletariaat zichzelf, door georganiseerd in zijn raden, de volledige zeggenschap over, en het algehele beheer van het economische en politiek gebouwen te veroveren, en te behouden.

In de proletarische revolutie, waarin de arbeidersklasse zich door de diktatuur van het proletariaat, uitgeoefend door de raden, ontworstelt aan de sociale knechtschap van het kapitalisme, is geen plaats voor welke leiding dan ook over de diktatuur.

De proletarische diktatuur onder leiding van een, al is het een nog zoo vast-gesloten revolutionaire partij, beteekent een diktatuur over de raden, die onafwendbaar, als in Rusland, tot vernietiging van de zelfstandigheid der raden voert.

De S.A.P. heeft evenmin als de andere partijen uit de bittere ervaringen van het verleden kunnen leeren, en verheft zich op haar beurt tot alleen zaligmakend instrument.

AAN DE LEZERS:

Voor onderstaande uitgaven, verkrijgbaar bij de G.I.C., gelden met ingang van heden, de volgende verlaagde prijzen:

GORTER BROCHURE'S:

Het Historisch Materialisme	20 cent.
Klassemoraal	5 cent.
Open Brief aan Lenin	10 cent.
De Grondslagen van het Communisme	10 cent.
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	15 cent.
De Wereldrevolutie	15 cent.
Het Opportunisme in de Communistische Partij	5 cent.
De Organisatie van den Klassenstrijd	5 cent.

Door H.GORTER vertaald:

Het Communistisch Manifest, K.Marx en Fr.Engels	10 cent.
Staat en Revolutie, Lenin	20 cent.
De Algemeene Arbeidersbond, Allg. Arbeiter Union	5 cent.
De Sowjetregering en de IIIe Internationale op sleeptouw van de Internationale Bourgeoisie	5 cent.

Uitgaven van de G.I.C.:

Eenheidsbesef en Klassenstrijd	5 cent.
De Beweging van het Kapitalistisch Bedrijfsleven	10 cent.
De Arbeiders, het Parlement en het Kommunisme	5 cent.
Stellingen omtrent Revolutionaire Bedrijfskernen	10 cent.

Toezending volgt na ontvangst van het bedrag (postzegels is ook goed).

DE TOESTAND IN DUITSCHLAND.

Nationaal-socialisme en oude arbeidersbeweging.

Met de overwinning van het nationaal-socialisme in Duitsland heeft de ontwikkeling een ongedachte wending genomen. Wie ons persmateriaal in de laatste jaren gevolgd heeft, kan weten, dat we een ontzettende nederlaag van de Duitse arbeidersklasse verwacht hebben, maar de speciale VORM, waarin deze zou verschijnen, was uit de theorie niet af te leiden. Nu staan we voor het feit, dat Duitsland, dat de sterkste arbeidersbeweging had voortgebracht, waar de proletarische beweging op het gebied van kunst, literatuur, toneel, filmkunst, revolutionaire muziek en "songs" verder ontwikkeld was dan ergens anders (afgezien van Rusland), dat Duitsland met z'n miljoenen "roode" kiezers voor de parlemen ten, met z'n duizentallen proletarische gymnastiekclubs, zangverenigingen, sportclubs, alle mogelijke en onmogelijke andere proletarische organisatie's, dat dit Duitsland tot het nationaal-socialisme is overgegaan. En dit heeft z'n wortels tot diep in de proletarische massa's geelagen.

Dat is het merkwaardige en op het eerste gezicht onbegrijpelijke! En veelal loat men de moeielijkheid van begrijpen op, door te ontkennen, dat deze beweging door miljoenen proletariers wordt gesteund. Maar dat is struisvogelpolitiek. Anderen meenen het feit te moeten verklaren, door aan te nemen, dat de proletarische miljoenen plotseling door een collectieve waanzin bevangen zijn. Ook dit is een manier, om de oplossing van het probleem te ontzullen.

Maar we moeten ons op de bodem van de feiten plaatsen en vaststellen, dat miljoenen loonarbeiders naar het nationaal-socialisme zijn overgegaan en dat andere miljoenen er sympathiek tegenover staan. Hoe kon dat in het proletarische Duitsland zoo komen??

Er zijn hier vele oorzaken. We willen er hier echter slechts één op de voorgrond halen, die ons zeer wezenlijk voorkomt. Deze éne oorzaak van de groei van het nationaal-socialisme binnen het proletariaat komt te voorschijn, als we niet op HET VERSCHIL tusschen nationaal-socialisme en de oude arbeidersbeweging letten, maar als we vooral DE OVEREENKOMST in het oog vatten.

Zooals bekend, is het voornaamste stompunt van de nat. soc. beweging gelegen in het voortdurend hameren op de samenwerking van Kapitaal en Arbeid. Duitsland kent geen partijen en klassen meer, maar alleen nog de DUITSCHE VOLKSGEMEENSCHAP. Alle Duitschers moeten tezamen het Berde Rijk opbouwen, waarin ieder geeft naar zijn aard en zijn krachten. 't Individualisme heeft afgaan, 't collectivisme treedt in zijn plaats. 't Individueele belang moet wijken voor dat van het